

מסורת הש"ס

א) נפ"י הר"ן ע"ז תמנא בע"צ, ב) לעיל מב; ג) נפ"י הר"ן ע"ז תמנא בדק מזו; ד) ש"ך לע"ב; ה) כ"ב מז; ו) ע"י פ"י הר"י עד סוף המתני לקמן בע"כ ובדף מז, ז) י"ל מ"ק קמני לב, ח) י"ל א"ת,

הגהות הב"ח

ה) רש"י ד"ה ושנינן אסורין להעמיד וכו' רחיים ותנור ולגדל:

מוסף רש"י

קונם לביתך שאני נכנס. כל זמן שהוא ביתך, דהוי דומיא דנכסי ע"ך, כיון שמת בעל בית או שמכרו לאחר ב"ת לאחר מותר ליכנס בו, להשתא אינו שלו, אבל אמר לבית זה שאני נכנס, דהוי משמע נכסום אליו, דקאמר הבית ע"י לעולם, אף על פי שמת או מכרו לאחר, אסור ליכנס בו (דע"ר מב.).

פירוש הרא"ש

אסורים להעמיד תנור ורחיים בוי'. דככל הני יכולין שותפין לעבד זה על זה כדלמא בפרק חוקת הבתים הלך לא דמי להלך ולא ש"ך להמיר מעט ברייה כיון דיכול לעבד עליו ואינו מעבד: היה אחד ביהמכור מותר הנאה מחבירו לא יכנס להער. משום דבעי למיטני כופין נקטיה דכופין את הנודר למכור חלקו לחבירו דחיישין כיון שרואה את חבירו נכנס גם הוא יסבה מדוי ויכנס אבל כרישא שנייה אסוריה לא חיישין שם יכנסו: היה אחד מן השוק מורד בוי'. משום רבותא דרבי אליעזר בן יעקב קטו וף על פי שאין לו חלק בתנאי מתירו ליכנס מעט ברייה כדמי: אב"ש יש לו בהם תפיסת יד. גמ' מפרש כמה: אין לו בהן תפיסת יד מותר. דנשנות שסוכי קיימא ואין המעשר יכול לאסרה עליו: מ"א או שמכרם לאחר מותר. דכיון דלמדי ביתך שדך לא אסרם עליו אלא בזמן ששם שלו אבל אם אמר לבית זה או שדה זו אסרם עליו לעולם: גמ' בגדרו הוא דפליגי רבנן. דכיון דמדעתם נדרו הנאה זה מזה קנסו אותם ולא סמכין אברייה אבל כהדירו דלשונן היו אפי' כהדירו פליגי רבנן דל"ת להו ברייה: היה אחד בהם מורד בוי'. משמע שחבירו היה הדירו: אלא אי אמרת דאדרהי אבאי בופין. מה פשע המורד שיכפוהו למכור חלקו שאם אתה אומר נן כל אחד ידור חבירו כדי שיכפוהו למכור חלקו:

רש"י

ושניהם אסורין ^(א) **מלהעמיד ריחים וסונר**. לקצוע ריחים ולגדל תרנגולים בזאתה חצר: הכי גרסינן **היה אחד מהם מורד הנאה על חבירו כופין את הנודר**. שהדיר את חבירו למכור את חלקו. אמאן לרבנן דאמרי אסורים ליכנס לאחר: **היה אחד מן השוק מורד מן אי' מן השותפים לא יכנס: גב' גנדרו הוא דפליגי**. היכא נדנדרו שניהם זה מזה דזה אמר לחבירו קונם שאני נהנה לך וזה אומר קונם שאני נהנה לך דעכשיו נדדו זה מזה ממש והתם הוא דקא אסרי רבנן ליכנס לאחר דלחיו עצמו קאסר עליה אבל הדירו זה את זה דכל אחד הדיר את חבירו ואמר קונם שאתה נהנה לי קונם נכסי עליך דמרייהו אנוסים דכל אחד אסר ליה חבריה שלא מדעתיה התם מודו ליה רבנן לרי' אליעזר דזה נכנס לתוך של זה וזה נכנס לתוך שלו: או **דילמא אפילו כהדירו וכן אם וכן נמי פליגי**. דלא שגא אנוסין ולי"ש רוצין: **ה"ז מספגרא**. דבנדדו מיירי ובנדדו הוא דפליגי דקמני כופין את הנודר: **אי אמרם בשלמא נדנדרו. שגדר שלא יהנה מחבירו להכי כופין דלחיו הוא דאסר אנפשיה: אלא אי אמרם דהדירו חבירו אמאי כופין אותו**. הא איהו לא פשע דמינס אנים אלא ודאי בנדדו פליגי: **ה' דשיש זה כדי חלוקה**. ארבע אמות לזה וארבע אמות לזה וטעמא דמאן דאסר הואיל ואפשר בחלוקה: **אבל אין זה כדי חלוקה דכרי הכל מותר**. דמאי אפשר ליה למיעבד:

דבדר

דאדרהי אבאי כופין אותו

השותפין פרק חמישי נדרים

ר"ן

מו.

ב א מיי' פ"ו מהלכות נדרים הלכה ד סמג לאזין רמב טוש"ע י"ד ס"י רכו סעיף ב:
ג ב ג מיי' שם הלכה ה ו טוש"ע שם סעיף א:
ד ד מיי' פ"ו מהלכות נדרים הלכה יב סמג לאזין רמב טוש"ע י"ד ס"י רכא סעיף ו:
ה ה מיי' פ"ה שם הלכה ה ופרק ח הלכה יא סמג שם טוש"ע י"ד ס"י רנז סעיף ד:
ו ו מיי' שם טוש"ע שם סעיף ה:

תוספות

ושניהן אסורין להעמיד שם ריחים ותנור ולהעמיד שם תרנגולין. דככל הני יכולין למנות זה על זה בלא נדר כדאמר בפרק חוקת הבתים (כ"ב ז): הלכך אסור לעשות עשה כחל כשגדר דלסן כן מהני ליה חבירו על שלא עיכב דדוקא דריסת הרגל דלא יוכל לעבד כל כמה דלא חלקו וי"מ דבשהעמיד ריחים בזהו רוצ עס לשם ומלמא חלקו וחלק חבירו וכן לגדל תרנגולין דמתפשטין בכל הארץ: היה אחד בהם מורד הנאה מחבירו. משום דבעי למיני כופין כי' דלא יוכל למיני בשניהם מודרין וכופין הנודר למכור חלקו דחיישין פן יעבור אבל כרישא דשניהם מודרין אין משום דמנכר אבל הכא דלץ אסור אלא האחד ואשני מותר דחיישין שמה יכנס המורד כשרואה חבירו נכנס ולכן כופין למודר (א) תנא שמה יכנס קמני לה ולריי אליעזר כיון דשניהם מותרין למה כופין: היה אחד מן השוק. הך בנא לריא' אלעזרין (דהיה אמינא) דלא קא שרי ריא' אלא כשהתנר שלו דקמפסדר בדבר אלא אחד מן השוק לא שרינן ולא סמכין אברייה כיון שאינו מפקיד כלום קמ"ל: אם יש לו תפיסת יד למשכיר או אכור. דעדיין הוא ברשותו ומידיה קמייהני כיון דגם חתם שהשכיר יש לו בה תפיסת יד אבל כשאין לו בה תפיסת יד אלא כולה בה תפיסת יד וזאת כולה מרשותו ואין לו בה כלום ואינו יכול ליאסר. ומכאן פסק ר"ת מי שהשכיר בית ואח"כ אכרו עליו דלץ באכסורו כלום ומיניה יש לי לנחות דמיירי דלדריה קמנא דלץ עליו תפיסת יד ואין דעתו לאסור מה שהשכיר אבל אם אסר כהדיו מני אסרה וכו"מ בערבין (דף בא). והקדישו דבר בו מעל ומעלה שכן להקדש ועל ההוא נמי קשה מההיא דפרק אף על פי (דף טז:) שהם שמשכמי לך (כשאפסדנה תיקדש הקדשה

משמע דקודם שפדלה לא קדשה ויש לומר דודאי מה שהבית שזה יותר מן השכירות קדוש אבל כגדו חולין והוי שותפים המשכיר והמקדיש לך מעל וההיא דלע"פ ה"ק לכשאפסדנה תיקדש כל השדה לגמרי אי נמי יש לחלק דודאי בהקדש גמור דאסר לכ"ע דודאי מני מקדיש המשכיר ובשמעתין דקאמר מותר מיירי שאסר בקונם בעגלמא ואלומי ואלומי לשיעבודא דסוכר כדלמא גבי שיעבודא דבעל וההיא דלע"פ דלמיר דלא קדשה עד שפסדה מיירי שאסר בקונם בעגלמא אבל אם הקדישה הקדש גמור חל ההקדש אם שזה השדה יותר על החוב ועוד יש לחלק דודאי הך דפרק אלע"פ מיירי בנ"ח כדתנן מוסיף עוד דינר ופודה לו הנכסים הללו אבל הך דערבין מיירי בשוכר ומאי מקדיש משום דסופו לחזור אליו אבל גבי חוב דלא תחזור לו לבסוף אם לא יפרע לו חובו לא מצי מקדיש ובידוושלמי תמלק בההיא דערבין בין הקדיש לו שכרו ללא הקדיש לו שכרו דודאי כשהקדיש לו שכרו אינו של משכיר כלל: [בגדרו הוא דפליגי]. בנדר מעצמו דכל אחד אחד ואחד אסר נפשו שאמר קונם שלא אהנה ממך הלכך יש להחמיר וקנסו רבנן אבל הדירו כל אחד חבירו ליהנות משלו מודו ליה רבנן לרי' אליעזר דלשונסין דמו ולא מיפסרו דלית להו ברייה [ובגדרין] קנסו אבל כהדירו לא קנסו. וי"ע בזה דתנן האומר הריני ע"ך חרס ואת עלי שניהם אסורים בדברים של אותה העיר אלמא כהדירו נמי אסרי רבנן וגרסא דכיון שאמר הרי אתה עלי חרס קנסין ליה גם על חבירו דככל תקום השוו חכמים מנותיהם ואסרו שניהם: או דילמא אפילו בשחדירו חבירו קנסו רבנן. אי נמי ח' לית להו ברייה ומיהא בפי' שור שגנא את הפרה (דף בא): אמר כהדיו דרבנן לית להו ברייה העיר והמרחץ ובית הכנסת אלמא אפילו כהדירו פליגי תירך הרב ר' יונה ז"ל דהתם היינו טעמא משום דלע"ג דמורד אנים כיון דנודר לא אנים ואסור שניהם אסורים דאי שרית מורד לא זייט נודר ומשום הכי לא פלוג רבנן:

מחלוקת

משמע דקודם שפדלה לא קדשה ויש לומר דודאי מה שהבית שזה יותר מן השכירות קדוש אבל כגדו חולין והוי שותפים המשכיר והמקדיש לך מעל וההיא דלע"פ ה"ק לכשאפסדנה תיקדש כל השדה לגמרי אי נמי יש לחלק דודאי בהקדש גמור דאסר לכ"ע דודאי מני מקדיש המשכיר ובשמעתין דקאמר מותר מיירי שאסר בקונם בעגלמא ואלומי ואלומי לשיעבודא דסוכר כדלמא גבי שיעבודא דבעל וההיא דלע"פ דלמיר דלא קדשה עד שפסדה מיירי שאסר בקונם בעגלמא אבל אם הקדישה הקדש גמור חל ההקדש אם שזה השדה יותר על החוב ועוד יש לחלק דודאי הך דפרק אלע"פ מיירי בנ"ח כדתנן מוסיף עוד דינר ופודה לו הנכסים הללו אבל הך דערבין מיירי בשוכר ומאי מקדיש משום דסופו לחזור אליו אבל גבי חוב דלא תחזור לו לבסוף אם לא יפרע לו חובו לא מצי מקדיש ובידוושלמי תמלק בההיא דערבין בין הקדיש לו שכרו ללא הקדיש לו שכרו דודאי כשהקדיש לו שכרו אינו של משכיר כלל: [בגדרו הוא דפליגי]. בנדר מעצמו דכל אחד אחד ואחד אסר נפשו שאמר קונם שלא אהנה ממך הלכך יש להחמיר וקנסו רבנן אבל הדירו כל אחד חבירו ליהנות משלו מודו ליה רבנן לרי' אליעזר דלשונסין דמו ולא מיפסרו דלית להו ברייה [ובגדרין] קנסו אבל כהדירו לא קנסו. וי"ע בזה דתנן האומר הריני ע"ך חרס ואת עלי שניהם אסורים בדברים של אותה העיר אלמא כהדירו נמי אסרי רבנן וגרסא דכיון שאמר הרי אתה עלי חרס קנסין ליה גם על חבירו דככל תקום השוו חכמים מנותיהם ואסרו שניהם: או דילמא אפילו בשחדירו חבירו קנסו רבנן. אי נמי ח' לית להו ברייה ומיהא בפי' שור שגנא את הפרה (דף בא): אמר כהדיו דרבנן לית להו ברייה העיר והמרחץ ובית הכנסת אלמא אפילו כהדירו פליגי תירך הרב ר' יונה ז"ל דהתם היינו טעמא משום דלע"ג דמורד אנים כיון דנודר לא אנים ואסור שניהם אסורים דאי שרית מורד לא זייט נודר ומשום הכי לא פלוג רבנן:

שאין המיעוט המסופק מתחילתו ומתבצר לאחר מכאן מעבד את הרוב שהיה ברור מתחלתו ומש"ה נהי דבעלמא סבירא לן דבדלוארייתא אין ברייה פסקינן הכא כר' אליעזר בן יעקב דכבי הא יא ברייה ורבנן פליגי עליה דכיון דמכ"מ אתה לריך לומר שהוצרך הדבר עכשיו שצשעה פלונית היתה קנויה לו לגמרי שלא היה מתבצר זה מתחלה אפילו כבי האזי גוונא אין ברייה ונמנא שאין לכל אי' בחלקו של חבירו אלא קנין שעבוד שקונמות מפקיעין אותו. כך נראה לי: **ושניהם אסורין להעמיד ריחים וסונר ולגדל תרנגולין**. דלע"ג דלמרי' בפרק חוקת הבתים(י) דשותפין להעמדה כדי לא קפדי מ"מ אי קפדי יכולין לעבד זה על זה ולע"פ שדרכן לומר וימור אסור במורד הנאה: **היה אחד מן מורד הנאה מחבירו וכו'**. הך בנא לא אלטריכא לא לרבנן ולא לרי"א בן יעקב דבין למר ובין למר מה לי נדרו שניהם מה לי נדר אחד מהם אלא משום סיפא נקטה דקמני וכופין הנודר למכור את חלקו דדוקא כשגדר אחד מהם משום דכיון דלחיו אסור וחבריה מותר חיישין שמה יתקנא בחבירו וישתמש בה אף הוא ולפיכך כדי שלא יכשל כופין אותו למכור. אבל כשגדרו הנאה זה מזה דשניהם אסורין לא חיישין דכל חד חד מודהר באסוריה.

וכן באוסר נכסיו על עצמו מהך טעמא גופא אין כופין אותו למכור דדוקא בשותפין שגדר אחד מהם הוא שכופין ואפילו לרבי אליעזר בן יעקב נמי דשרי ליכנס לאחר כופין אותו למכור דלדרייה נמי איכא למיחש שמתוך שרואה את חבירו מעמיד ריחים ותנור והוא אינו רשאי יתקנא

בו ויצא לעשות כן. וכ"ת בשלמא לרבנן דאסרי ליה אפילו בדריסת הרגל איכא טעמא דשמה יתקנא לפי שהוא אסור בדריסת הרגל וחבירו מותר ואין צדו למחות אבל לרבי אליעזר בן יעקב מצי איכפת ליה בדריסת הרגל איהו נמי שרי ואי מקנא בחבריה בהעמדת ריחים ליעבד עליה דהא כי האזי גוונא שותפין יכולין לעבד איכא למימר דכיון דהשותפין כי האזי גוונא לא קפדי זילא ביה מילתא לעבודי דהא הך סיפא בנדדו זה מזה אוקיימנא לה בגמרא וכיון שחבירו לא גרס לו אסור אלא הוא עצמו גרס שגדר למה יעבד חבירו מדבר שאין השותפין מפקדיין בו הילכך לעבודי כסיפא ליה מילתא ומתוך שחבירו מותר ריחים יתקנא בו לומר אעשה כן גם אני: **היה אחד מן השוק מורד אחד מהם הנאה הרי זה לא יכנס לאחר**. הך בנא לא תנא לה משום תנא קמא דלדרייה פשיטא אם על חבירו יכול לעבד כל אחד מן השוק כריכא למימר אלא לשאמועינן רבותא דר' אליעזר בן יעקב תנא ליה דאפילו על אחד מן השוק אין שותף יכול לעבד ולפנינו תראה דשתי דאפילו לרבותא דרבנן תנא ליה. מיהו כתב הרשב"א ז"ל דדוקא כשהוא נכנס ללורך השותף בין שהוא לריך לשותף או שהשותף לריך לו לפי שהתנר קנוי לכל אחד מהם ולכל מי שצריך להם אבל ליכנס בחובו אחד מן השוק לעצמו שלא ללורך השותף אסור שאם הקנו זה את זה את החצר לדריסת רגליהם וכלל מי שצריך להם לא הקנו אותו לכל העולם. אבל הרא"ה ז"ל כתב דככל ענין שרי ולא נראה לי דבריו: **גב' מי אמרינן בנדדו הוא דפליגי רבנן אבל כהדירו מודו ליה רבנן לרי' אליעזר בן יעקב דאנוסוס דמו**. כלומר דילמא כולוה סבירא להו דיש ברייה ומדינא אפילו בנדדו שרי אלא דרבנן סברי קנסין להו ור' אליעזר בן יעקב סבר דלא קנסיןן אבל כהדירו דלא שייך בקנא דמידינא דיש ברייה ואמאי הא דלא כרבינא דלוקי פלוגמיהו בפרק שור שגנא את הפרה [ב"ק נא]: ביש ברייה ואין ברייה או דילמא כהדירו נמי פליגי רבנן וכסבריה דרבינא התם: **ה"ש היה אחד מן מורד הנאה מחבירו ופליגי רבנן**. וסתם מורד מחבירו קתני אלמא אפילו כהדירו פליגי: **תני נדור מחבירו**. כלומר דנודר נמי מורד קרי ליה דמורד משמע בין מפי עצמו בין מפי אחרים: **אי אמרם בשלמא נדנר הוא היינו דכופין**. לפי שהוא גרס לעצמו אלא אי אמרת דלא נדר הוא אמאי כופין הא מינס אנים. ואם תאמר ולימא ליה לעולם כהדירו חבירו עסקינן וכי קמני כופין את הנודר את המדיר קאמר יש לומר דלא סבירא לן שהיא דבין לכוף אדם למכור את שלו מפני שאסר נכסיו על חבירו אבל לנודר עצמו ראוין לכוף דמה הנאה יש לו לאסור על עצמו נכסיו [של חבירו] ואיכא למיחש שמה יכשל. ויש לתמוה על הרב רבינו משה בר מיימון ז"ל שכתב דלמדיר הוא שכופין שאע"פ שזה הוא דרך הירושלמי [פ"ה ה"א] אין זה דרך הגמ' שלנו וכבר השיג עליו הראב"ד ז"ל. ומיהו אם היה רגיל להדיר כופין אותו למכור והכי תניא בתוספתא (פ"ג ה"ה) היה אי' מהם רגיל להדיר הנאה על חלקו כופין את הרגיל למכור חלקו ומפרש בירושלמי דבתיר זימנין מיקרי רגיל דלמרינן התם [פ"ה ה"ב] עצרת לך קמיייתא ועבדו ע"ך מכאן ואילך או מכור חלקך או שרי נדך. ולא איפשטא בעיין אי פליגי רבנן אפי' כהדירו. וא"ת וליפשוט ליה מדתנן לקמן (דף מז:) הריני ע"ך חרס ואת עלי שניהם מותרים בדבר של עולי בצל ואסורים בדבר של אותה העיר והמרחץ ובית הכנסת אלמא אפילו כהדירו פליגי תירך הרב ר' יונה ז"ל דהתם היינו טעמא משום דלע"ג דמורד אנים כיון דנודר לא אנים ואסור שניהם אסורים דאי שרית מורד לא זייט נודר ומשום הכי לא פלוג רבנן:

מחלוקת

משמע דקודם שפדלה לא קדשה ויש לומר דודאי מה שהבית שזה יותר מן השכירות קדוש אבל כגדו חולין והוי שותפים המשכיר והמקדיש לך מעל וההיא דלע"פ ה"ק לכשאפסדנה תיקדש כל השדה לגמרי אי נמי יש לחלק דודאי בהקדש גמור דאסר לכ"ע דודאי מני מקדיש המשכיר ובשמעתין דקאמר מותר מיירי שאסר בקונם בעגלמא ואלומי ואלומי לשיעבודא דסוכר כדלמא גבי שיעבודא דבעל וההיא דלע"פ דלמיר דלא קדשה עד שפסדה מיירי שאסר בקונם בעגלמא אבל אם הקדישה הקדש גמור חל ההקדש אם שזה השדה יותר על החוב ועוד יש לחלק דודאי הך דפרק אלע"פ מיירי בנ"ח כדתנן מוסיף עוד דינר ופודה לו הנכסים הללו אבל הך דערבין מיירי בשוכר ומאי מקדיש משום דסופו לחזור אליו אבל גבי חוב דלא תחזור לו לבסוף אם לא יפרע לו חובו לא מצי מקדיש ובידוושלמי תמלק בההיא דערבין בין הקדיש לו שכרו ללא הקדיש לו שכרו דודאי כשהקדיש לו שכרו אינו של משכיר כלל: [בגדרו הוא דפליגי]. בנדר מעצמו דכל אחד אחד ואחד אסר נפשו שאמר קונם שלא אהנה ממך הלכך יש להחמיר וקנסו רבנן אבל הדירו כל אחד חבירו ליהנות משלו מודו ליה רבנן לרי' אליעזר דלשונסין דמו ולא מיפסרו דלית להו ברייה [ובגדרין] קנסו אבל כהדירו לא קנסו. וי"ע בזה דתנן האומר הריני ע"ך חרס ואת עלי שניהם אסורים בדברים של אותה העיר אלמא כהדירו נמי אסרי רבנן וגרסא דכיון שאמר הרי אתה עלי חרס קנסין ליה גם על חבירו דככל תקום השוו חכמים מנותיהם ואסרו שניהם: או דילמא אפילו בשחדירו חבירו קנסו רבנן. אי נמי ח' לית להו ברייה ומיהא בפי' שור שגנא את הפרה (דף בא): אמר כהדיו דרבנן לית להו ברייה העיר והמרחץ ובית הכנסת אלמא אפילו כהדירו פליגי תירך הרב ר' יונה ז"ל דהתם היינו טעמא משום דלע"ג דמורד אנים כיון דנודר לא אנים ואסור שניהם אסורים דאי שרית מורד לא זייט נודר ומשום הכי לא פלוג רבנן:

משמע דקודם שפדלה לא קדשה ויש לומר דודאי מה שהבית שזה יותר מן השכירות קדוש אבל כגדו חולין והוי שותפים המשכיר והמקדיש לך מעל וההיא דלע"פ ה"ק לכשאפסדנה תיקדש כל השדה לגמרי אי נמי יש לחלק דודאי בהקדש גמור דאסר לכ"ע דודאי מני מקדיש המשכיר ובשמעתין דקאמר מותר מיירי שאסר בקונם בעגלמא ואלומי ואלומי לשיעבודא דסוכר כדלמא גבי שיעבודא דבעל וההיא דלע"פ דלמיר דלא קדשה עד שפסדה מיירי שאסר בקונם בעגלמא אבל אם הקדישה הקדש גמור חל ההקדש אם שזה השדה יותר על החוב ועוד יש לחלק דודאי הך דפרק אלע"פ מיירי בנ"ח כדתנן מוסיף עוד דינר ופודה לו הנכסים הללו אבל הך דערבין מיירי בשוכר ומאי מקדיש משום דסופו לחזור אליו אבל גבי חוב דלא תחזור לו לבסוף אם לא יפרע לו חובו לא מצי מקדיש ובידוושלמי תמלק בההיא דערבין בין הקדיש לו שכרו ללא הקדיש לו שכרו דודאי כשהקדיש לו שכרו אינו של משכיר כלל: [בגדרו הוא דפליגי]. בנדר מעצמו דכל אחד אחד ואחד אסר נפשו שאמר קונם שלא אהנה ממך הלכך יש להחמיר וקנסו רבנן אבל הדירו כל אחד חבירו ליהנות משלו מודו ליה רבנן לרי' אליעזר דלשונסין דמו ולא מיפסרו דלית להו ברייה [ובגדרין] קנסו אבל כהדירו לא קנסו. וי"ע בזה דתנן האומר הריני ע"ך חרס ואת עלי שניהם אסורים בדברים של אותה העיר אלמא כהדירו נמי אסרי רבנן וגרסא דכיון שאמר הרי אתה עלי חרס קנסין ליה גם על חבירו דככל תקום השוו חכמים מנותיהם ואסרו שניהם: או דילמא אפילו בשחדירו חבירו קנסו רבנן. אי נמי ח' לית להו ברייה ומיהא בפי' שור שגנא את הפרה (דף בא): אמר כהדיו דרבנן לית להו ברייה העיר והמרחץ ובית הכנסת אלמא אפילו כהדירו פליגי תירך הרב ר' יונה ז"ל דהתם היינו טעמא משום דלע"ג דמורד אנים כיון דנודר לא אנים ואסור שניהם אסורים דאי שרית מורד לא זייט נודר ומשום הכי לא פלוג רבנן:

משמע דקודם שפדלה לא קדשה ויש לומר דודאי מה שהבית שזה יותר מן השכירות קדוש אבל כגדו חולין והוי שותפים המשכיר והמקדיש לך מעל וההיא דלע"פ ה"ק לכשאפסדנה תיקדש כל השדה לגמרי אי נמי יש לחלק דודאי בהקדש גמור דאסר לכ"ע דודאי מני מקדיש המשכיר ובשמעתין דקאמר מותר מיירי שאסר בקונם בעגלמא ואלומי ואלומי לשיעבודא דסוכר כדלמא גבי שיעבודא דבעל וההיא דלע"פ דלמיר דלא קדשה עד שפסדה מיירי שאסר בקונם בעגלמא אבל אם הקדישה הקדש גמור חל ההקדש אם שזה השדה יותר על החוב ועוד יש לחלק דודאי הך דפרק אלע"פ מיירי בנ"ח כדתנן מוסיף עוד דינר ופודה לו הנכסים הללו אבל הך דערבין מיירי בשוכר ומאי מקדיש משום דסופו לחזור אליו אבל גבי חוב דלא תחזור לו לבסוף אם לא יפרע לו חובו לא מצי מקדיש ובידוושלמי תמלק בההיא דערבין בין הקדיש לו שכרו ללא הקדיש לו שכרו דודאי כשהקדיש לו שכרו אינו של משכיר כלל: [בגדרו הוא דפליגי]. בנדר מעצמו דכל אחד אחד ואחד אסר נפשו שאמר קונם שלא אהנה ממך הלכך יש להחמיר וקנסו רבנן אבל הדירו כל אחד חבירו ליהנות משלו מודו ליה רבנן לרי' אליעזר דלשונסין דמו ולא מיפסרו דלית להו ברייה [ובגדרין] קנסו אבל כהדירו לא קנסו. וי"ע בזה דתנן האומר הריני ע"ך חרס ואת עלי שניהם אסורים בדברים של אותה העיר אלמא כהדירו נמי אסרי רבנן וגרסא דכיון שאמר הרי אתה עלי חרס קנסין ליה גם על חבירו דככל תקום השוו חכמים מנותיהם ואסרו שניהם: או דילמא אפילו בשחדירו חבירו קנסו רבנן. אי נמי ח' לית להו ברייה ומיהא בפי' שור שגנא את הפרה (דף בא): אמר כהדיו דרבנן לית להו ברייה העיר והמרחץ ובית הכנסת אלמא אפילו כהדירו פליגי תירך הרב ר' יונה ז"ל דהתם היינו טעמא משום דלע"ג דמורד אנים כיון דנודר לא אנים ואסור שניהם אסורים דאי שרית מורד לא זייט נודר ומשום הכי לא פלוג רבנן:

משמע דקודם שפדלה לא קדשה ויש לומר דודאי מה שהבית שזה יותר מן השכירות קדוש אבל כגדו חולין והוי שותפים המשכיר והמקדיש לך מעל וההיא דלע"פ ה"ק לכשאפסדנה תיקדש כל השדה לגמרי אי נמי יש לחלק דודאי בהקדש גמור דאסר לכ"ע דודאי מני מקדיש המשכיר ובשמעתין דקאמר מותר מיירי שאסר בקונם בעגלמא ואלומי ואלומי לשיעבודא דסוכר כדלמא גבי שיעבודא דבעל וההיא דלע"פ דלמיר דלא קדשה עד שפסדה מיירי שאסר בקונם בעגלמא אבל אם הקדישה הקדש גמור חל ההקדש אם שזה השדה יותר על החוב ועוד יש לחלק דודאי הך דפרק אלע"פ מיירי בנ"ח כדתנן מוסיף עוד דינר ופודה לו הנכסים הללו אבל הך דערבין מיירי בשוכר ומאי מקדיש משום דסופו לחזור אליו אבל גבי חוב דלא תחזור לו לבסוף אם לא יפרע לו חובו לא מצי מקדיש ובידוושלמי תמלק בההיא דערבין בין הקדיש לו שכרו ללא הקדיש לו שכרו דודאי כשהקדיש לו שכרו אינו של משכיר כלל: [בגדרו הוא דפליגי]. בנדר מעצמו דכל אחד אחד ואחד אסר נפשו שאמר קונם שלא אהנה ממך הלכך יש להחמיר וקנסו רבנן אבל הדירו כל אחד חבירו ליהנות משלו מודו ליה רבנן לרי' אליעזר דלשונסין דמו ולא מיפסרו דלית להו ברייה [ובגדרין] קנסו אבל כהדירו לא קנסו. וי"ע בזה דתנן האומר הריני ע"ך חרס ואת עלי שניהם אסורים בדברים של אותה העיר אלמא כהדירו נמי אסרי רבנן וגרסא דכיון שאמר הרי אתה עלי חרס קנסין ליה גם על חבירו דככל תקום השוו חכמים מנותיהם ואסרו שניהם: או דילמא אפילו בשחדירו חבירו קנסו רבנן. אי נמי ח' לית להו ברייה ומיהא בפי' שור שגנא את הפרה (דף בא): אמר כהדיו דרבנן לית להו ברייה העיר והמרחץ ובית הכנסת אלמא אפילו כהדירו פליגי תירך הרב ר' יונה ז"ל דהתם היינו טעמא משום דלע"ג דמורד אנים כיון דנודר לא אנים ואסור שניהם אסורים דאי שרית מורד לא זייט נודר ומשום הכי לא פלוג רבנן:

משמע דקודם שפדלה לא קדשה ויש לומר דודאי מה שהבית שזה יותר מן השכירות קדוש אבל כגדו חולין והוי שותפים המשכיר והמקדיש לך מעל וההיא דלע"פ ה"ק לכשאפסדנה תיקדש כל השדה לגמרי אי נמי יש לחלק דודאי בהקדש גמור דאסר לכ"ע דודאי מני מקדיש המשכיר ובשמעתין דקאמר מותר מיירי שאסר בקונם בעגלמא ואלומי ואלומי לשיעבודא דסוכר כדלמא גבי שיעבודא דבעל וההיא דלע"פ דלמיר דלא קדשה עד שפסדה מיירי שאסר בקונם בעגלמא אבל אם הקדישה הקדש גמור חל ההקדש אם שזה השדה יותר על החוב ועוד יש לחלק דודאי הך דפרק אלע"פ מיירי בנ"ח כדתנן מוסיף עוד דינר ופודה לו הנכסים הללו אבל הך דערבין מיירי בשוכר ומאי מקדיש משום דסופו לחזור אליו אבל גבי חוב דלא תחזור לו לבסוף אם לא יפרע לו חובו לא מצי מקדיש ובידוושלמי תמלק בההיא דערבין בין הקדיש לו שכרו ללא הקדיש לו שכרו דודאי כשהקדיש לו שכרו אינו של משכיר כלל: [בגדרו הוא דפליגי]. בנדר מעצמו דכל אחד אחד ואחד אסר נפשו שאמר קונם שלא אהנה ממך הלכך יש להחמיר וקנסו רבנן אבל הדירו כל אחד חבירו ליהנות משלו מודו ליה רבנן לרי' אליעזר דלשונסין דמו ולא מיפסרו דלית להו ברייה [ובגדרין] קנסו אבל כהדירו לא קנסו. וי"ע בזה דתנן האומר הריני ע"ך חרס ואת עלי שניהם אסורים בדברים של אותה העיר אלמא כהדירו נמי אסרי רבנן וגרסא דכיון שאמר הרי אתה עלי חרס קנסין ליה גם על חבירו דככל תקום השוו חכמים מנותיהם ואסרו שניהם: או דילמא אפילו בשחדירו חבירו קנסו רבנן. אי נמי ח' לית להו ברייה ומיהא בפי' שור שגנא את הפרה (דף בא): אמר כהדיו דרבנן לית להו ברייה העיר והמרחץ ובית הכנסת אלמא אפילו כהדירו פליגי תירך הרב ר' יונה ז"ל דהתם היינו טעמא משום דלע"ג דמורד אנים כיון דנודר לא אנים ואסור שניהם אסורים דאי שרית מורד לא זייט נודר ומשום הכי לא פלוג רבנן:

משמע דקודם שפדלה לא קדשה ויש לומר דודאי מה שהבית שזה יותר מן השכירות קדוש אבל כגדו חולין והוי שותפים המשכיר והמקדיש לך מעל וההיא דלע"פ ה"ק לכשאפסדנה תיקדש כל השדה לגמרי אי נמי יש לחלק דודאי בהקדש גמור דאסר לכ"ע דודאי מני מקדיש המשכיר ובשמעתין דקאמר מותר מיירי שאסר בקונם בעגלמא ואלומי ואלומי לשיעבודא דסוכר כדלמא גבי שיעבודא דבעל וההיא דלע"פ דלמיר דלא קדשה עד שפסדה מיירי שאסר בקונם בעגלמא אבל אם הקדישה הקדש גמור חל ההקדש אם שזה השדה יותר על החוב ועוד יש לחלק דודאי הך דפרק אלע"פ מיירי בנ"ח כדתנן מוסיף עוד דינר ופודה לו הנכסים הללו אבל הך דערבין מיירי בשוכר ומאי מקדיש משום דסופו לחזור אליו אבל גבי חוב דלא תחזור לו לבסוף אם לא יפרע לו חובו לא מצי מקדיש ובידוושלמי תמלק בההיא דערבין בין הקדיש לו שכרו ללא הקדיש לו שכרו דודאי כשהקדיש לו שכרו אינו של משכיר כלל: [בגדרו הוא דפליגי]. בנדר מעצמו דכל אחד אחד ואחד אסר נפשו שאמר קונם שלא אהנה ממך הלכך יש להחמיר וקנסו רבנן אבל הדירו כל אחד חבירו ליהנות משלו מודו ליה רבנן לרי' אליעזר דלשונסין דמו ולא מיפסרו דלית להו ברייה [ובגדרין] קנסו אבל כהדירו לא קנסו. וי"ע בזה דתנן האומר הריני ע"ך חרס ואת עלי שניהם אסורים בדברים של אותה העיר אלמא כהדירו נמי אסרי רבנן וגרסא דכיון שאמר הרי אתה עלי חרס קנסין ליה גם על חבירו דככל תקום השוו חכמים מנותיהם ואסרו שניהם: או דילמא אפילו בשחדירו חבירו קנסו רבנן. אי נמי ח' לית להו ברייה ומיהא בפי' שור שגנא את הפרה (דף בא): אמר כהדיו דרבנן לית להו ברייה העיר והמרחץ ובית הכנסת אלמא אפילו כהדירו פליגי תירך הרב ר' יונה ז"ל דהתם היינו טעמא משום דלע"ג דמורד אנים כיון דנודר לא אנים ואסור שניהם אסורים דאי שרית מורד לא זייט נודר ומשום הכי לא פלוג רבנן:

משמע דקודם שפדלה לא קדשה ויש לומר דודאי מה שהבית שזה יותר מן השכירות קדוש אבל כגדו חולין והוי שותפים המשכיר והמקדיש לך מעל וההיא דלע"פ ה"ק לכשאפסדנה תיקדש כל השדה לגמרי אי נמי יש לחלק דודאי בהקדש גמור דאסר לכ"ע דודאי מני מקדיש המשכיר ובשמעתין דקאמר מותר מיירי שאסר בקונם בעגלמא ואלומי ואלומי לשיעבודא דסוכר כדלמא גבי שיעבודא דבעל וההיא דלע"פ דלמיר דלא קדשה עד שפסדה מיירי